

La malaltia i el rei

Â EDITORIAL DEL CUL

Il·lustració: Claret & Gubianas

L'estiu a la ciutat es presenta mogut. Ben mirat, com els estius anteriors a qualsevol contesa electoral municipal. L'equip de govern vol que es vegi que es fan coses. Via de Sant Ignasi tallada, forats, grues i tanques. Per art de màgia, poc abans d'anar a les urnes, tot quedarà arregladet. Paral·lelament, el període estival es fa molt dur per als mitjans de comunicació. Especialment els que segueixen el tremp de l'actualitat i cada dia han "d'omplir". És llavors quan als consells de redacció apareixen els periodistes més intrèpids que intenten proposar temes polèmics que es puguin allargar, com a mínim, una setmaneta. I això és justament el que ha passat amb el debat sobre la plaça d'Espanya (o de la Independència, segons a qui li ho demaneu).

La idea central és diàfana. A grans trets, l'indret es manté igual que quan es va concebre urbanísticament amb l'institut Lluís de Peguera de far. Per tant, els més torracollons ho tenen fàcil per -tot i que no és gens cert perquè s'ha intervingut al paviment i canviat - que, mentre que s'aboquen els diners i es fan places de disseny, aquella continua igual. L'apocalipsi, sembla, arriba quan plou massa i els clots de la zona sorrenca s'omplen d'uns bassals del diàmetre del parc de l'Agulla. Els jocs infantils, obsolets. La font, una porqueria, per no parlar de la conservació dels punts enjardinats.

Tanmateix, però, hom pensa que potser aquestes consideracions també es devien fer sobre la plaça de la Reforma abans de fer-hi... de fer-hi... el que hi va fer. O sigui, abans d'eliminar tot l'arbrat, treure el verd i empastifar-ho tot de formigó. Vaja, abans de perpetrar la plaça "made in Manresa". Comptat i debatut, doncs, potser que, fins i tot per diferenciar-la, la futura plaça de la República -per proposar un altre nom- es quedi si fa no fa com ara. No fos cas que el remei fos pitjor que la malaltia.